

EL Fuster

Núm. 70 | Abril '23

CURS 2022-23

llegenda
de
Sant
jordi

CURS
2022-23

EL FUSTER

Núm. 70 | Abril 2023
Curs 2022 - 2023

Consell de redacció

Carina Blasi
Raquel Bogatell
Rosario Chena
Ray Mozo
Mercè Ferré

Coordinació

Mercè Ferré

Disseny i maquetació

Oscar Lopez

Portada

Laura Trilla (1A)

Publicada

AFA Dolors Aleu
afadolorsaleu@gmail.com

INS DOLORS ALEU

Plaça Ferran Reyes, 2
08027 Barcelona
Tel 93 243 15 60

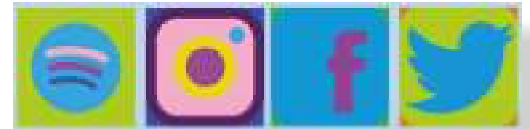
Web INS:

<https://agora.xtec.cat/insjoanfuster/>

Web AFA:

ampajoanfuster.wordpress.com

Els articles publicats reflecteixen l'opinió dels autors. Els escrits que no van signats són responsabilitat de l'equip de redacció de la revista.

Seguiu-nos!

SUMARI 70

3 EDITORIAL

CONCURS LITERARI SANT JORDI 2023

PROJECTE PUBLICITAT

PROJECTE PUBLICITAT

PROJECTE PUBLICITAT

5

PROJECTE PUBLICITAT

PROJECTE PUBLICITAT

PROJECTE PUBLICITAT

6

PROJECTE PUBLICITAT

PROJECTE PUBLICITAT

PROJECTE PUBLICITAT

8

PROJECTE PUBLICITAT

PROJECTE PUBLICITAT

9

PROJECTE PUBLICITAT

12 ODS 4RT

Denunciem la violència masclista

14 ODS 4 ESO

dia Internacional de la Tolerancia

17 ODS 13

Acció pel clima

18 BENVINGUDA 1 ESO

19 APUNTS FILOSOFIA

20 TREBALL GLOBALITZAT

Tg de 1er d'ESO

24 CÀMERA OSCURA

25 de febrer
11h a 13h
Xerrada
Visita
Activitats didàctiques i lúdiques

Núria Lorenzo (2A)

AGOST

AGOST

Estiu rere estiu,
 sempre al mateix lloc
 però mai em cansaré
 de no canviar la direcció
 Deixant enrere cada mes d'obligacions per ara no fer res i menjar
 fartons,
 al costat dels meus amics
 parlant de veure'ns en qualsevol dia festiu
 Tot passa volant i els estius no són excepció però amb ells tot és
 millor,
 sense pensar en el futur
 gaudint de les coses que fem junts
 Res ha canviat.
 Continua sent la mateixa gent,
 la gent a qui estimo
 i mai se n'han anat del meu costat
 Ens fem grans i ja no sabem què fer però sempre hi haurà alguna
 cosa de què parlar o jugar a les cartes de paper
 fins i tot quedar-nos al banc xerrant
 Tot això s'agraeix
 d'una forma o d'una altra
 però l'agost no es pot comparar
 amb els altres mesos de l'any
 I de cop, ja està
 ja s'ha acabat,
 sembla que no sigui veritat
 però sí, hem de tornar a la vida real.

Rita Àlvarez (1C)

GUERRA

GUERRA

Comença la guerra,
 soldats preparats
 però què passarà
 amb la gent que viu allà?
 Molta gent morta,
 familiars separats,
 gent innocent
 que ha d'emigrar.
 Plouen llàgrimes
 d'antics avantpassats
 veient familiars
 patir sense parar.
 Gent obligada
 que ha de lluitar
 maten a gent
 que el mateix li ha passat.
 Per què les guerres
 han de començar?
 No es pot solucionar
 parlant com gent normal?
 Per què no viure
 en un sol país,
 no barallariem per territoris
 o per coses així.
 Per què les guerres
 han de començar?
 Per què no som tots amics
 i això s'acaba ja.

Drac elaborat per 1 ESO

Oscar Funes (4A)

DOLÇA VIDA

En un racó del món, un petit poble,
On la gent viu sense pressa i sense sorolls,
Hi ha un bosc frondós, ple de vida i de colors,
On les fulles dels arbres ballen al vent amb un ritme dolç.

Els ocells hi viuen feliços i canta la natura,
I la gent d'aquí sap escoltar-la amb gran ternura,
Perquè saben que la vida és un regal de l'univers,
I que tot el que ens envolta mereix ser estimat amb amor i respecte.

A les nits, la lluna s'alça per sobre dels arbres,
I el cel es vesteix de blau fosc i d'estrelles,
I la gent s'atura per admirar la bellesa dels astres,
I sentir la pau i la calma que emanen d'aquest lloc tan especial.

El riu que banya aquesta terra és clar com el cristall,
I els pescadors hi troben peixos plens de salut i vitalitat,
I els nens i nenes s'hi banyen feliços i sense por,
Perquè saben que aquesta aigua és pura i neta com l'amor.

Les cases del poble són senzilles i acollidores,
I les portes són sempre obertes per a tota la gent que les visita,
Perquè aquí tothom és benvingut i hi trobarà un amic,
I perquè la felicitat és més gran quan es comparteix amb altres.

Drac elaborat per 1ESO

Lola Fresneda (1 Batx. A)

LA GRÀCIA DE SALUDAR ESTRANYS

Camínant per una vorera,
inundada de gent,
algú em saluda content,
borrós el veig
però el saludo amb aireig.

A punt estic de tocar-lo,
que veig que no el conec.
Amb vergonya dissímulo
i cap enrere miro.

una noia de 16 anys
saluda aquest estrany.

Quina vergonya he passat,
perquè les ulleres m'he deixat.

Drac elaborat per 1ESO

Nessrin Felfoul (2C)

UNA PRIMAVERA FREDA

19 d'octubre del 1839

El meu estimat, el meu adorat Àngel:

No t'arribarà mai aquesta carta, ja que no tinc cap manera de fer-la arribar.

Tot i així l'escriu, perquè en fer-ho sento que estic tenint una conversa amb tu. Et trobo molt a faltar, no et puc pensar, cada nit, amb cada lluna, et sento a prop. Odio el fet d'amagar-te de la meua família, tan encantador i afable com ets. Però des que ens van descobrir ens van prohibir veure'ns i, el teu pare et va enviar als Estats Units. Tot i així, la distància fa que els meus sentiments per tu siguin més forts i és per això, que has de saber que cada dia que passa t'estimo més.

En aquest univers infinit sempre serem tots dos.

Amb afecte,
-Aurora.

25 de desembre de 1839

Per a l'amor de la meua vida, Àngel:

Aquest Nadal no estem junts, seria més bella si pogués tenir-te al meu costat per compartir-la amb tu.

He intentat convèncer els meus pares sobre anar a estudiar als Estats Units. Però es van riure a la meua cara, em van dir que jo no havia d'estudiar, només trobar un home de bona família i amb un bon patrimoni. Realment vull estudiar, i més al teu costat, però estan en contacte amb el teu pare, i van deduir el meu pla.

T'enyoro massa.

Amb afecte,
-Aurora.

23 de febrer de 1840

Pel meu Àngel:

Ja és el febrer, el mes de l'amor. No hi ha cap novetat. Em sento una mica decaiguda, necessito del teu somriure per poder seguir amb la meua vida.

Amb amor,
-Aurora.

17 d'abril de 1840

Per a Aurora:

Aurora, sóc jo, Àngel. Per fi t'he pogut enviar una carta. Pel que sembla el meu pare va contractar un espia perquè vigilés cada moviment que feia, em seguia a tot arreu. Suposo que a tu també perquè no he rebut cap carta teua.

En fi, això no és el que volia explicar. El punt és que he conegut una

meravellosa dama amb qui he connectat. Em dol molt dir-te això però, prefereixo que ho sàpigues ara i no et segueixis fent il·lusions. En el mínim temps que hem estat junts, m'ho he passat molt bé al teu costat.

No et dono la culpa, les coses acaben i és clar que res és per sempre, malgrat el que creiem quan ens enamorem. Però hem de reconèixer que la nostra relació no funciona, amb prou feines ens podem parlar. Espero que ho arribis a entendre.

-Àngel.

La carta va arribar a l'Aurora a finals de primavera, i aquesta, amb llàgrimes als ulls i mentalment devastada, va trencar la carta de l'Àngel. Ella realment pensava que eren ànimes bessones, que estaven fets l'un per a l'altre. Se sentia ximple en escriure totes aquelles cartes i pensar que la seva relació arribaria lluny.

Va passar una temporada molt depressiva, però cada cop millorava el seu ànim i salut mental. Al cap d'uns mesos, l'Aurora es va recuperar, i va entendre que tot en aquesta vida és temporal.

Si les coses van bé, gaudeix-les. I si no, no cal preocupar-se, no duraran per sempre.

FÒBIA

De fòbies n'hi ha un munt, algunes més estranyes i altres més conegudes. Quan jo li pregunto a la gent què és la fòbia la majoria em diu que és un sentiment semblant a la por. Raó tenen, però no del tot, és a dir, sí, es com una por excessiva que sentim de vegades, però en realitat pot ser interpretable de moltes maneres. I fins i tot, cadascuna per separat poden ser molt diferents depenent del punt de vista des de el que la vegis. Això succeeix en totes, des de les del nom més complexe com: (Hexakosioihexekontahexafòbia o Hípotomonstrosesquípedaliofòbia) que són fòbia al 666 i fòbia a les paraules llargues o difícils de pronunciar i fins a les més conegudes com: (Claustrofòbia o aracnofòbia) que és fòbia a llocs petits i fòbia a les

De fòbies n'hi ha un munt, algunes més estranyes i altres més conegudes. Quan jo li pregunto a la gent què és la fòbia la majoria em diu que és un sentiment semblant a la por. Raó tenen, però no del tot, és a dir, sí, es com una por excessiva que sentim de vegades, però en realitat pot ser interpretable de moltes maneres. I fins i tot, cadascuna per separat poden ser molt diferents depenent del punt de vista des de el que la vegis. Això succeeix en totes, des de les del nom més complexe com: (Hexakosioihexekontahexafòbia o Hípotomonstrosesquípedaliofòbia) que són fòbia al 666 i fòbia a les paraules llargues o difícils de pronunciar i fins a les més conegudes com: (Claustrofòbia o aracnofòbia) que és fòbia a llocs petits i fòbia a les aranyes o a animals semblants als aràcnids.

Hí han 470 fòbies. He llegit unes quantes per ordre alfabètic i sincerament, sense ofendre a ningú hi han algunes que em semblen xorrades que no haurien ni de ser fòbies com la Arrenofòbia que segons el que posa a totes les webs on l'he trobat posa que es fòbia als homes. Entenc que hi hagi homes maltractadors, perillosos, dolents... I que potser els tinguís por però ifòbia als homes en general? No li acabo de trobar el sentit. Després he trobat alguna com: Turofòbia. Aquesta fòbia tracta de tenir-li por al formatge, jo sincerament, amb perdó, no li trobo lògica a tenir-li por al formatge amb el bo que està, encara que no t'agradí. Segons la meua opinió és com tenir-li por als bolígrafs.

Al cap d'una estona buscant he trobat una fòbia que personalment m'ha cridat l'atenció. Aquesta és la fòbia a les fòbies, també coneguda pel nom de Fobofòbia.

Iván Rico 2n B

2. Drac elaborat per l'alumnat de 1ESO

Hí havia una vegada en un poble molt petit, un drac que aterria a tots els poblerins. Era molt gran i es menjava tot allò que es trobava, li feia por a tothom menys a un, el cavaller Jordi que deia que era el més valent de tots i que ell podia vençer al drac. El que tots no sabien es que hi havia una altre persona que tampoc li tenia por, era la Ursula, una noia que li agadava passar desapercebuda, era molt "amiga" de la princesa Cleodolinda, i sempre es passaven el dia juntes.

Anaven passant els dies i es començaven a quedar sense recursos per donar-li al drac, els pobles del costat també donaven menjar per intentar que el drac es calmes pero no ho aconseguien.

un dia, quan ja no tenien res per per alimentar al drac, van decidir que era hora de matar-lo, i que havien de fer un sorteig per decidir qui aniria a enfrontar-se amb ell, però abans de fer el sorteig el poble va decidir que com en Jordi deia que ell podria derrotar-lo seria ell l'elegit. Quan li van dir la notícia a en Jordi ell es va quedar parat, i va acceptar, pero va començar a pensar "per què?, això em passa ara per anar de valent" "ara he de anar a lluitar contra el drac?, pero si li tinc molta por" "perquè m'he posat en aquest embolic". El Jordi, el qual semblava molt valent, cosa que només feia per presumir, en realitat era un poruc i li tenia molta por al drac.

van decidir que li donaven dos dies per preparar-se i que hauria de lluitar contra el drac. Ell va començar a entrenar dia i nit per intentar estar una mica en forma per el dia que li tocaria enfrontar-se al drac, pero igualment seguia tenint molta por d'ell.

Quan va arribar el dia que tant havia evitat, li va tocar, ja no podia fer marxa enrere, ell, amb la por que tenia, va anar a lluitar contra el drac, estava tremolant de por, tenia la suor freda i començava a esgarriar-se. Quan va trobar el drac es va quedar de pedra, era un drac molt gros, i l'atemia només en mirar-lo. Va treure l'espasa i va intentar donar-li. El drac enfurismat el va anar a atacar, just quan va arribar la úrsula, i amb la seva espasa, per darrera el va matar. Quan va començar a sagnar, de la sang en va sortir una rosa, ella la va agafar i se la va endur. Al arribar al poble va anar corrents a buscar a la princesa Cleodolinda, la qual era la seva "parella" i li va donar la rosa per ella com a significat que havia derrotat al drac i havia aconseguit la pau al poble.

Si aquesta història et sona és perquè és la història de sant Jordi, pero està versionada per tal que no sigui el noi qui salva a la noia, com passa a la majoria de llegendes, si no a l'inrevés, és la noia qui salva al noi.

Noon (Batx. Pro.)

EL CAVALLER PORUC

Carles Pujol (4B)

Laia Barbarín (3B)

UNA HISTÒRIA RECURRENT

En un poble, lluny de la civilització, un noi d'uns trenta anys baixa a la fleca a comprar pa, com cada matí. Però aquell matí en Jordi veu una cosa no tan habitual, una cosa que mai havia vist en aquell poble tan petit. Va veure a una criatura petita, sense ningú al voltant i semblava espantada. Intentant tranquil·litzar-la en Jordi s'apropa i li diu que on estan els seus pares, a allò que no li contesta.

Després d'uns segons es va adonar de què semblava que no el veiés a ell ni per on caminava, llavors en Jordi es va assabentar que era cega. Aleshores li va tornar a preguntar, i es va tornar a quedar callada. Va preguntar a cada persona que passava si la coneixia, però ningú sabia qui era. Ell no sabia què fer i després d'estar preguntant una hora a les persones es va decidir per agafar-la i emportar-se-la, almenys fins que sàpigues a qui pertanyia.

No més en arribar a casa va encendre una foguera a la xemeneia i li va donar menjar. Ella encara no havia dit cap paraula, ni gràcies, ni on em portes, ni si la coneixia. Tot i que ell no tenia cap esperança que ho anés a fer, li estava bé amb ajudar-la a no passar fred ni gana.

A la setmana d'estar junts van començar a agafar confiança, sobretot des que ella va sortir de casa i es va quedar atrapada en una de les ranures de les clavegueres, llavors en Jordi va acudir i la va alliberar. A partir d'aquest moment es van passar els mesos i es van fer molt amics, ell ja no volia que ningú li digués que sabia qui era. I durant aquest temps van ser feliços, però va passar un fet que va canviar tot...

Com cada dia, en Jordi s'anava a treballar i no s'esperava que passés res especial aquell dia, però li van comentar que els guanys havien augmentat en els últims mesos, i que l'empresa ha decidit modernitzar-se, i per això van comprar un robot perquè el substituís, així doncs van despatxar al Jordi per una estúpida màquina. Com podreu comprendre això no se li va sentar molt bé, de fet va començar a tornar-se boig per buscar treball, no podia mantenir tota una casa amb dos habitants si no tenia treball. Va deixar de fer-li cas a la seva "filla" (no ho era, però ja donava per sabut que s'hauria d'encarregar d'ella) i la confiança que tenien va minvar en gran manera...

Quan aquesta distància va ser prou grossa perquè no li fes mal no estar amb ella es va decidir per portar-la en un cotxe fins a un bosc, deia que era per passejar una mica. Quan no estava mirant va agafar el cotxe i se'n va anar, i la GOSSA es va quedar sola al bosc, amb fred. Us semblaria molt malament si fos una noia, veritat? (si us ho heu imaginat així), però si us fixeu no he dit en cap moment que era una humana.

Nosaltres podem pensar que l'ésser humà està per sobre dels altres éssers vius, però no som tan diferents, només ens creiem que som una altra espècie per la nostra "intel·ligència", però som els únics que ens han de dir que no mirem al sol. Això fa pensar que els animals i plantes senten coses com nosaltres, i no els hem d'inferioritzar, perquè som com ells.

I tu sabies que era una gossa des del principi?

batxillerat

El segon assassinat.

Ainhoa Herreros (1 batx.A)

Tot va acabar pitjor del que jo pensava.

Agafo els diners i surto de casa, només sortir una onada de calor m'envaeix tot el cos. Com odio la calor. És dissabte i el carrer està pleníssim de gent, també odio a la gent. Dono un parell de passes i arribo a la fleca, encara sort que la tinc a sota de casa, aquest ambient no l'hauria suportat més de dos minuts. Compro el pa que m'ha demanat ma mare i torno a pujar a casa, evitant aguantar la porta a una dona que estava entrant a l'edifici. Si l'hagués deixat passar probablement s'hauria posat a parlar amb mí. "Miriam para! No vols fer això!", escolto de fons mentre pujo les escales, com si algú cridés en un dels pisos més amunt. La gent de veritat és insuportable.

Obro i tanco la porta darrere meu i entro al meu pis.

- Mama, et deixo el pa a la cuina!

Deixo el pa sobre el marmol i sec al sofà per posar-me a veure la sèrie de Netflix que porto veient tota la setmana. En acabar el capítol vaig aixecar-me per anar a beure un got d'aigua. A la cuina estava el pa que jo havia deixat i ma mare no estava fent el dinar. Ja era tard i tenia molta gana, així que vaig anar a l'habitació dels meus pares a avisar a la mare que tenia gana. Tot després d'això va ser borrós.

Ara la casa era plena de policies donant voltes d'un costat a un altre. Tots em deien que m'havia d'aixecar del sofà i sortir del pis. Què estava passant? Les meves mans estaven plenes de sang.

- Has de sortir d'aquí. Et portarem a comissaria.

Tot va passar tan de pressa que gairebé no em vaig ni assabentar. Ara estava a una taula. Davant d'una senyora vestida de policia. Semblava que volia fer-me preguntes.

- Vols que comencem?

- No entenc que se suposa que vaig aquí.

- Estaves sola en l'escena del crim. Tenies les mans plenes de sang i la teva mare ara està-

- Deixa'm! Ma mare no està morta! Jo no l'he matat!

Després d'això va marxar i no va tornar a entrar ningú a la sala fins deu minuts després, quan un noi jove que semblava una mica perdut va obrir la porta i va seure davant meu.

- Em dic Toni, et faré un parell de preguntes que necessito que contestis sincerament, si no tot serà pitjor per a tu. Estàs d'acord?- Vaig assentir amb el cap- Bé. Primer de tot: Què estaves fent a casa teva? Explica'm tot el que ha passat de manera cronològica si us plau.

Em vaig quedar una estona callada, no semblava que ell fos a dir res més. Estava preparat per escoltar la meua resposta.

- En aixecar-me, això va ser al voltant de les dues, la mare em va dir que havia de baixar a comprar pa perquè ja era l'hora de dinar. Vaig baixar i vaig comprar el pa a sota de casa. En pujar vaig veure un capítol d'una sèrie i després vaig entrar a buscar a la mare perquè trigava molt a sortir de l'habitació. Llavors va ser quan la vaig veure. No vaig fer res. Estimava a ma mare, encara l'estimo.- Llàgrimes van començar a caure dels meus ulls- No sé qui ha sigut, però si us plau, trobeu-lo.

- sento molt haver de fer-te aquestes preguntes ara, però necessito tenir una base per començar a investigar- Vaig assentir, entenia el que volia dir- Creus que la mort de la teva mare pot tenir alguna cosa a veure amb la mort del teu pare? Vaig sospirar. La història es repetia una altra vegada.

- Crec que podria ser.

- Per què?

- Els meus pares devien diners a un senyor. Quan va morir el meu pare es tenia la idea que aquell senyor va...

- Sí, ho entenc. Pels papers que m'han donat, mai van trobar a aquest senyor. Llavors mai es va declarar a ningú culpable, el cas va ser arxivat sense respostes.

- La mare pagava a aquest senyor una mica de diners cada mes. Sempre tenia por que algun dia no tornés a casa, potser ell va mat- va fer això.

- Bé. Serà difícil, però trobaré a qui sigui que ha fet això.

Després d'això em van portar a casa, van dir que ja havien buscat tot el que havien de buscar. Com era major d'edat, podia viure sola. Només arribar vaig decidir que el millor que podia fer seria descansar, eren les nou de la nit i sabia que no podria dormir bé, però havia d'intentar-ho perquè estava massa cansada. Vaig estirar-me al llit sense treure'm la roba del carrer, després de donar moltes voltes al llit vaig aconseguir adormir-me.

Com no havia posat alarma, em vaig despertar a les deu i quart de l'endemà. Vaig anar al lavabo i quan vaig anar a rentar-me les mans, vaig veure un missatge escrit al mirall "CORRE, HAS SIGUT TU".

Estava escrit en pintallavis vermell. Què se suposava que volia dir allò? Qui ho havia escrit? Qui ha sigut què? Allò em va fer molt mal rotllo així que ho vaig netejar i vaig fer com si no hagués passat. Vaig anar a la cuina a agafar una tassa per fer-me un cafè i, enganxat a la tassa i hi havia un post-it amb un altre missatge: "T'ESTIC DIENT QUE MARXIS, ET TROBARAN".

Això ja no tenia cap gràcia. Vaig deixar el cafè i vaig anar al meu escriptori. Aquesta merda em feia por. A què no sabeu que vaig trobar? Aquesta vegada hi havia molts llapis posats de manera que també escriviem un missatge: "SI NO MARXES TU, ET FARÉ MARXAR JO". Entesos, aquest era l'últim missatge que trobaria, allà no em quedava més estona. No volia ser jo la següent en morir.

Vaig agafar un parell de coses de l'armari, els diners que portava estalviant tants anys, unes quantes coses de menjar, una

acantimplora i vaig marxar de casa. No sé on aniria, no tenia a cap familiar prop d'aquí, però sabia que quedar-me a casa ara, no era segur.

Vaig obrir els ulls i tornava a estar a comissaria.

- On anaves amb tanta pressa fa mitja hora?

- Què? Com he arribat aquí?

- Ara qui ets?

- Com que qui soc?

- Espera aquí.

El senyor va sortir de la sala i em va deixar sola. No entenia res del que estava passant, realment era confús. Quan va tornar a obrir-se la porta, ja no era la mateixa persona. Ara era una senyora.

- Bon dia- vaig assentir- Vollem parlar amb tu perquè actualment ets sospitosa d'assassinat.

- Què?- No podia sonar més sorpresa.

- Mira, he analitzat el teu cas i sincerament, crec que tens el trastorn de personalitat múltiple.

Vaig tenir una sensació estranya i vaig perdre la consciència.

- Deixeu-la marxar.

- Com et dius tu?

- No tinc nom. Tampoc és necessari.

- Has sigut tu?

- No. Ara deixa-la sortir perquè no té un advocat i tampoc teniu prou proves per incriminar-la.

- Podreu sortir, però acabarem trobant alguna cosa i penso empresonar-te.

- Sí, sí. Ara deixa'ns sortir.

- No t'escaparàs.

Vaig guinyar l'ull i vaig deixar tornar a la Miriam.

-De moment pots sortir.

-Sí, d'acord. Com funcionarà això?

Vaig sortir de comissaria molt espantada. Em van dir que trobarien més proves i que si acabava sent culpable m'empresonarien. Per què estan tan convençuts que soc culpable? No he fet res.

Ara estava en un cotxe. Com havia acabat a un cotxe? Per què hi havia tants lapsus? Abans em passaven a vegades, aquests últims dies no han deixat de passar. De qui era el cotxe? Jo no tinc cotxe. Vaig mirar el retrovisor.

-Hola, Miriam.

Hòsties! Què collons és allò? Soc jo? Perquè ara no puc parlar?

-Mira, ara mateix no pots parlar perquè jo utilitzo el teu cos. És difícil d'explicar, però per resumir-te: he matat als teus pares i has de marxar perquè si no et tancaran a presó. Vaig sentir que podia tocar el volant una altra vegada i recuperava el meu cos.

-Què ets? Què fas a dins meu?- Sono espantada. Suposo que és normal quan t'adones que no estàs sol dins teu. Una altra vegada la sensació de sortir del meu cos, de perdre el control.

-Mira, jo sorgixo del teu cap. De petita els teus pares et feien mal i vas voler deixar de lidiar amb aquests problemes, així que inconscientment et vas inventar una part de tu per deixar de viure els moments traumàtics i de perill. Per això tens lapsus, cada vegada que estaves en perill, jo apareixia. És clar, jo també em vaig cansar de lidiar amb els maltractaments i vaig decidir matar als teus pares. A partir d'aquí he intentat comunicar-me amb tu, però no ha servit de massa. No m'has fet cas i he hagut de fer-te marxar jo mateixa. Una altra pregunta que sé que t'estàs fent és perquè ara em puc comunicar amb tu? Bé, com he dit, tot és cosa del teu cap i ara que se suposa que tot ha passat et permetes veure a través d'un mínim foradet que abans estava tancat. Si em permetes, estic molt cansada i això és esgotant pel teu cervell. Desapareixeré una estona. Continua conduint fins a la frontera, no ens trobaran. Confia en tu mateixa.

Realment estava acollonada, però vaig continuar conduint.

Noon (Batx, pro.)

1er cicle d'ES

Lucas Alvarado (1C)

EL EQUILIBRIO DE TODO

Era un día
lleno de luz y alegría.
Era una noche
de oscura tormenta y tristeza.
Cuando el sol se marcha,
todo cae.
Cuando llegan las nubes de lluvia,
todo llora.
Cuando retorna el sol,
todo sonríe.
¿Y si lloro un día?
¿Y si río una noche?
Todo se rompería.

Drac elaborat per 1 ESO

LAS ESTRELLAS

Lucía Díaz (2C)

Brillantes y desconocidas
Cada día, siempre están ahí.
Solo has de levantar la cabeza,
Hay muchas por descubrir.

Son como puntos aleatorios
que giran alrededor nuestro
Esperados a ser vistos.

Son formas sin sentido
que te hacen imaginar
que hasta lo imposible es posible.

Cada uno las interpreta a su manera,
Las vemos desde lejos
Casi sin darnos cuenta de que están.

Si quieres soñar,
Al cielo has de mirar
Y las estrellas
observar.

Laia Farano (4C)

JILGUERO

María Díaz (4A)

LA LUZ BLANCA

El jilguero cae despreocupado,
La montaña es testigo de sus actos.
Prefiere morir a vivir encarcelado,
Desde lejos se escuchan sus llantos.

Las estrellas iluminan la oscuridad,
Las nubes amortiguan el golpe...
Las luciérnagas lo guían a la libertad,
Su canto el silencio rompe.

Junto al campo se encuentra un arroyo,
Incapaz de volar corre agotado.
Las piedras robustas le sirven de apoyo,
Sediento el arroyo ha alcanzado.

El jilguero bebe tranquilo,
Ha dejado lejos las montañas...
a lo lejos se escucha un agudo maullido,
No tiene tiempo para idear artimañas.

Las estrellas velan por él,
La lluvia cae rápida como afilados cuchillos.
Huye despavorida la bestia cruel,
Agradece al cielo por acudir a su auxilio.

Se despide con cariño de las estrellas,
No es capaz de mirar atrás con facilidad...
En el fango decide dejar sus huellas,
Recordado como el jilguero libre que superó la adversidad.

Cada paso es más difícil que el anterior, no sé
cómo seguir adelante.
Mis pies no se levantan del suelo y las piernas
no se mueven...

No sé qué hacer
pero no puedo rendirme,
no ahora, que casi estoy
tan solo unos pasos más.

No puedo avanzar.
¿Qué me está pasando?
Sabía que sería difícil,
pero no que fuera para tanto.

La cabeza me empieza a fallar,
mis pulmones inspiran menos, mi corazón
late lentamente. Tal vez es demasiado tarde.

Ve una luz blanca delante de mí,
pero no puedo llegar hasta ella.
Está demasiado lejos y
por mucho que lo intente es imposible.

El universo ha decidido por mí, todavía no es
mi hora...
aún queda tiempo,
puedo seguir viviendo.

batxillerat

Cicatrices camufladas en mi piel
dolor que nadie más puede ver
heridas que no sanan con ningún remedio,
solo una pérdida de tiempo
solo un momento.

En el mejor de los casos, siento un alivio fugaz
pero en el peor de estos, todo se convierte en un
caos.

La mente se llena de preguntas,
y el corazón se llena de miedo,
cuando la vida nos enfrenta
con decisiones que en realidad no queremos.

Las noches se vuelven largas,
y los días mucho más pesados,
cuando la preocupación me embarga
y los dilemas me han atrapado.

Al final son siempre cicatrices camufladas en mi
piel
y dolor que nadie más puede ver.

Karen Sofía (1Batx.A)

UNA HISTORIA DIFERENTE

Inés Muñoz (1Batx.A)

INSTANTES QUE ALIVIAN,

¿Y si Garfio no era el malo?
Solemos creer una versión de cada cuento de cada
historia.
No tenemos en cuenta las dos caras de la moneda.
Decimos solo hay gente mala o solo hay gente
buena
Pasamos por alto los tonos intermedios,
No todo es blanco, no todo es negro.

Luego viene la decepción y las sorpresas:
"Estaba segura de que no era una persona de esas".

Nunca se conoce a alguien en su totalidad,
no hasta que llega la hora de la verdad.
Si te das cuenta muy tarde, dalo por perdido,
no te va a echar una mano, vas a salir más herido.

Esto se puede aplicar en cualquier momento y
etapa de la vida,
tanto profesional como personal.
No te dejes pisotear, que no te impidan llegar lejos,
No te dejes engañar por el lobo vestido de cordero.
Sueña a lo grande y acepta los buenos consejos.

¿Y si Garfio no era el malo?
No sabemos la historia entera.
Recordemos que hay precuelas y secuelas,
y nunca se conoce a alguien en su totalidad,
no hasta que llega la hora de la verdad.

PASADO

Lucas Alvarado (1C)

Federico era un niño solitario e introvertido. No tenía muchos amigos en el orfanato en el que ingresó cuando sus padres murieron en un misterioso accidente de coche. A la mayoría de sus compañeros les gustaban cosas que a él le aburrían y, en cambio, las cosas que a él le gustaban no despertaban el interés de nadie a quien conociese. Los únicos amigos que tenía eran los libros que conseguía en la biblioteca. Siempre que podía, iba a por un nuevo libro. En una de sus escapadas a la biblioteca, descubrió una estantería que jamás había visto antes, repleta de misteriosos libros, pero entre ellos había uno que le llamó la atención: un antiguo tomo encuadernado en piel negra. En la portada podía leerse labrado en letras doradas: «Mecánicus». Sin pensárselo más, Federico se llevó el libro a su habitación en el orfanato. Allí lo observó detenidamente. En el libro aparecían imágenes en blanco y negro de misteriosas criaturas mecánicas parecidas a humanos, todas ellas tenían un nombre y una fecha escritos. Más tarde, Federico oyó hablar de una fábrica de juguetes que cerró sus puertas hacía mucho tiempo, el mismo día en el que murió su dueño: Mecánicus. Federico estaba leyendo el libro de Mecánicus, sentado en un banco apartado en el patio del orfanato. El orfanato estaba vacío porque sus compañeros habían aprovechado el día libre del mes que ofrecía el orfanato. Aquellos días Federico prefería disfrutar de su soledad. Fue cuando un misterioso hombre cubierto por una capa con capucha completamente negra apareció ante él. Parecía más un espectro que una persona.

- Federico, acompañame. - Dijo una voz oscura desde lo más profundo de aquel espectro - Sé que has encontrado mi libro entre las estanterías de la biblioteca y que te ha fascinado. Te llevaré a un lugar muy especial...

Federico pensó que no podía ser Mecánicus: había muerto hacía trece años. Federico miró al cielo y vio que se cubría de nubes negras a punto de descargar una gran tormenta. Finalmente, Federico aceptó la oferta, intrigado. Federico y Mecánicus llegaron a su destino al anochecer. Era una gran fábrica abandonada y flanqueada por una verja ennegrecida. Se aproximaron a la puerta forjada que atravesaba la verja y Mecánicus acercó su mano al candado que la custodiaba, que se derritió entre sus dedos cuando lo estrujó. Ya empezaban a caer algunas gotas cuando ambos atravesaron el umbral de la puerta de la fábrica.

Federico quedó impresionado con el interior de la fábrica: una gran

gran estancia repleta de escritorios perfectamente alineados e iluminada por cientos de velas. En cada uno de ellos, descansaba una creación de Mecánicus: robots semejantes a humanos, pero con una particularidad: a todos ellos les faltaban partes del cuerpo y estaban deformados. De repente, todas las velas que iluminaban la fábrica se fueron apagando lentamente, hasta dejar a Federico completamente a oscuras. Pero Federico pudo ver al final un pequeño destello parpadeante. Entonces decidió atravesar aquel corredor infinito plagado de aquellas espantosas criaturas. A Federico le parecieron horas de interminable caminata hasta que consiguió cruzar la galería. Su destino resultó ser una gran cámara circular de cristal en el centro de la gran fábrica. La luz de su interior se colaba entre las grandes vidrieras. Un sonido chirriante invadió la estancia, cuando Federico, giró el pomo oxidado de la puerta envejecida por el paso del tiempo de aquel invernadero de luz. Finalmente, Federico entró en la sala conteniendo la respiración. En el centro de la habitación iluminada por velas yacía una pequeña silla y, encima de ella, una de las terroríficas criaturas de Mecánicus, pero esta vez estaba hecha a la imagen de Federico.

- Ha llegado la hora de contarte la verdad. - Dijo Mecánicus, detrás de Federico - La verdad sobre nuestro pasado. Un pasado maldito desde que nuestro padre hizo un pacto con el Diabolo cegado por conseguir la inmortalidad. Nunca fue digno de poseer la inmortalidad. »Renací de las tinieblas como su primer hijo. Un hijo que nunca quisieron. Cuando me hice mayor empecé a estudiar las máquinas. Entonces descubrí la inmortalidad, aquella que nuestro padre nunca encontró. Para ser inmortal debía de hacer un sacrificio: debía hacer una marioneta mecánica a imagen de una persona para poder absorber su energía vital. Primero lo hice con nuestros padres y fingí que habían sufrido un accidente mortal. Más tarde, abrí esta fábrica para absorber la vida de cada vez más personas. Cuando llegó el momento, desaparecí y la fábrica cerró, todo el mundo pensó que había muerto... Hasta hoy. Te necesito Federico. Necesito tu cuerpo para renacer como un ángel, no como un demonio, que es lo que he estado destinado a ser desde que el pasado me devoró.

EL PEOR ENEMIGO

EL PEOR ENEMIGO

Leire Herreros (3C)

¿Sabéis las historias raras de las series y películas? Pues me está pasando algo parecido, lo único que cambia es que no me estoy inventando nada, realmente me está pasando. Soy una chica normal que va a 4r de ESO, nada demasiado especial, al menos hasta ahora.

Ayer fue un día normal, fui al instituto, volví a casa, pasé la tarde, y me fui a dormir, y me he despertado en una habitación con solo una puerta y una nota que dice:

«Si quieres salir, tendrás que superar las fases; para superarlas, lo único que tienes que hacer es encontrar la puerta de cada etapa. ¡Suerte!»

Y eso definitivamente no me dio buena espina, pero lo único que tenía era esa puerta, y tendría que usarla.

La puerta era blanca con una pequeña ventana, no se veía nada a través de ella. Al abrirla, el mango se sentía helado, pero aun así decidí pasar.

Sali en un pasillo dentro de una habitación de hospital que daba a dos camas, no me fijé muy bien quién había en ellas y me centré en buscar la puerta, del baño de la habitación. Sin embargo, no encajaba del todo en un hospital, pues era azul y con dibujos hechos por niños pequeños pegados en ella. Definitivamente esa era la puerta que buscaba. Supuse que cada una tenía algo que ver con la habitación siguiente.

- Está siendo más fácil de lo que me esperaba.- Escuché dos voces muy familiares: eran mis padres, - ¿Qué hacían en el hospital?

Me asomé para saber qué pasaba. Eran mis padres, pero rejuvenecidos, con unos 15 años menos, y tenían una bebé en brazos. ¿Esa era yo? Los dos estaban muy felices. En ese momento todo a su alrededor se empezó a poner

negro. Primero fuera por la ventana, después los muebles, y por último toda la habitación, excepto mis padres, que se quedaron iluminados en medio de una profunda oscuridad. La bebé empezó a llorar tan fuerte que me dolían los tímpanos, y mis padres se giraron para mirarme, tenían una sonrisa que solo he visto en películas de miedo, y me paralizó.

- Hola, Adeline.- los dos lo dijeron a la vez, y me recorrió un escalofrío por todo el cuerpo.

Fuí rápida hacia la puerta azul, y prácticamente me caí, pero pude entrar y cerrarla detrás de mí. Me tranquilicé, me dije a mí misma que no era para tanto. Al calmarme, decidí darme la vuelta.

La siguiente fase era un colegio, el colegio en el que hice la primaria. ¿Cómo se supone que podría encontrar la puerta correcta en un espacio tan grande? Intenté pensar en algo. ¿Me daría tiempo de mirar por todo el recinto antes de que todo se pusiera raro de nuevo? Entonces escuché unos niños en la distancia. Decidí que no pasaría nada por acercarme un poco a la clase donde estaban. Mientras revisaba las clases, ví que en ellas solo había silencio: estaban vacías, sin profesores, sin niños. Esas voces eran como la única señal de vida en la escuela..

Llegué y entré en silencio al aula. Era mi clase de 1r de primaria. Lo más probable es que mi yo de 1r estuviera en la clase. Empecé a buscarme con

1er cicle d'ES

Drac elaborat per 1 ESO

La mirada, y en poco tiempo me ví. Estaba bastante sola, sin hablar con nadie, la verdad es que me lo esperaba, no tenía muchos amigos precisamente. Estuve un rato mirándola, mirándome y entonces, de repente, levantó la cabeza directamente hacia a mí. Se me quedó mirando a los ojos con cara de odio, no sabía que ya podía poner tal cara de asco a los seis años. Escuché a la profesora que estaba en el aula hablar de fondo.

- Quiero que le deis una gran bienvenida a Adeline.- Levanté la cabeza y todo volvía a estar negro, y todos los niños me miraban, y yo parecía demasiado aterrorizada, porque la profesora añadió:

- No te vamos a hacer daño, en este sitio, la única que te puede herir, eres tú misma.

Miré detrás de mí, tampoco se veía nada, solo una luz, y lo único que se me ocurrió fue correr. Ir hacia ese destello, así fue. Corría tan rápido como podía, pero simplemente no era suficiente. De pronto, mi yo de seis

años me dijo algo a la oreja, pero no lo pude entenderlo.

- Nunca podrás correr lo suficiente para salir de este lugar...- Me amenazaron varias voces en mi cabeza. Parecía que esta me palpataba, necesitaba silencio.

Al llegar a la luz pude ver la puerta y pasé por ella. La cerré de un portazo y todo se calló.

Me giré decidida a encontrar la siguiente entrada, pero me topé de frente con mi yo de diez años, que lloraba en mi habitación. En mi casa no había demasiadas puertas, no sería difícil encontrar la correcta. Cuando escapaba, noté cómo algo me retenía por el tobillo, bajé la mirada y vi esa versión de mí agarándome con una fuerza inhumana.

- ¿No me vas a apoyar? Parece que ni tú te quieres a ti misma.

Tiré de mi pie y conseguí salir de aquella oscuridad, parecía que la casa se fundiera. Pasé como pude por el pasillo hasta que vi la puerta esperada.. Nunca habíamos tenido una puerta así, esa era la puerta que buscaba, de modo que la abrí y entré en la habitación. La puerta se cerró detrás de mí con un golpe sordo y luego desapareció.

Era idéntica a la primera sala, allí había otra nota en el suelo; pero esta vez con una botella de agua. Fui a leer la nota con miedo. Solo te quedaba la última fase: «Te puedes quedar el rato que quieras en esta habitación para descansar y después continuar, pero recuerda que cuando cierres una puerta, no la podrás volverla a abrir.»

- ¿¡Porqué me haces esto!?! ¡Podrías tener la decencia de explicarme qué está pasando!

Pasé unos veinte minutos gritando, cansada bebí agua, y a pesar de mi orgullo, descansé un rato y me quedé refugiada en ella por miedo de entrar en la siguiente, porque detrás de esa puerta no me esperaban unicornios

ni gatitos bailando. Sin embargo, tenía que pasar. Me levanté y fui a la puerta y la abrí convencida. Era de madera y bastante antigua, con el color natural de caoba, y el pomo negro con muchos detalles de orfebrería. Cerré los ojos con intensidad para poder mentalizarme, pero cuando los abrí no vi una habitación, ni un edificio, solo había campo, rodeado de árboles y completamente sembrado de flores silvestres preciosas en medio de la montaña.

No lo entiendo, esto no es un mal recuerdo, ni siquiera he estado aquí, más bien esto es como un sueño.

- Hahaha, ya te gustaría. - Me giré y me vi, pero esta vez de mi edad, era como mirarse a un espejo.

- ¿Quién eres? ¿Y por qué me has traído aquí?-Pregunté.

- ¿De verdad no lo ves? Y eso que teóricamente eres inteligente. Soy tú, y tú eres yo. Soy tu parte oscura, yo contengo todos tus defectos, soy la parte de ti que de tanto omitir has olvidado.- Hizo un gesto de rabia.

Todo se me empezaba a hacer cuesta arriba, y solo pude llorar. No, eso no tiene sentido. ¿Por qué me haría daño a mí misma? Era golpe de realidad. De pronto percibí un humo negro a mi alrededor y sentí el calor al arder en llamas, y entonces el ruido en mi cabeza volvió. Ahora lo podía entender todo. Cada voz era una persona diferente diciéndome las peores cosas de mi vida, recordando todos mis malos momentos. La cabeza me dolía tanto que acabé por caerme al suelo. Era demasiado, cada persona, cada palabra, cada frase eran cada vez

más adentro de mi cabeza. El calor exagerado, el fuego había consumido el sitio en el que siempre había soñado, ahora era un infierno.

No podía más, eso tenía que acabar, no me apetecía experimentar qué se siente al morir quemada, así que solo... grité.

- ¡Basta! - di un salto en la cama, est...estaba en mi habitación, en mi casa, y todo parecía ser normal. Tenía puesto el pijama y sudor frío por todo el cuerpo, los ojos me escocían de llorar.

- ¿Cariño, estás bien? Creo que tenías una pesadilla - mi madre entró en mi habitación, mi madre, la de verdad, no la que había visto hacía un rato.

- ¿Qué? ¿una pesadilla? ¡Ah, sí, sí! ¡Claro!, ha sido una pesadilla.

- Bueno, tranquila, descansa un poco. -dijo mientras salía tranquilamente. Me volví a tumbar, me quedé mirando al techo pero al final me di la vuelta. Después miré la mesita y descubrí una nota idéntica a las del sueño.

Aterrorizada pensé: solo era un sueño, ¿verdad?

Cogí la carta, que se veía igual que las dos anteriores. Las salas, las puertas, las notas, nada había pasado realmente, no obstante, esa carta estaba ahí, en mi mano. La tenía que leer: «Nunca podrás correr lo suficiente para salir de este lugar, este 'sitio' vive dentro de ti, este 'sitio'... eres tú.»

¿¡Pero qué cojones?!

Fin.

¿Y si Garfio no era el malo?
Solemos creer una versión de cada cuento de cada historia.
No tenemos en cuenta las dos caras de la moneda.
Decimos solo hay gente mala o solo hay gente buena
Pasamos por alto los tonos intermedios,
No todo es blanco, no todo es negro.

Luego viene la decepción y las sorpresas:
"Estaba segura de que no era una persona de esas".

Nunca se conoce a alguien en su totalidad,
no hasta que llega la hora de la verdad.
Si te das cuenta muy tarde, dalo por perdido,
no te va a echar una mano, vas a salir más herido.

Esto se puede aplicar en cualquier momento y etapa de la vida,
tanto profesional como personal.
No te dejes pisotear, que no te impidan llegar lejos,
No te dejes engañar por el lobo vestido de cordero.
Sueña a lo grande y acepta los buenos consejos.

¿Y si Garfio no era el malo?
No sabemos la historia entera.
Recordemos que hay precuelas y secuelas,
y nunca se conoce a alguien en su totalidad,
no hasta que llega la hora de la verdad.

Karen Sofía (1Batx.A)

UNA HISTORIA DIFERENTE

UNA HISTORIA DIFERENTE

SOLO SABÍA QUE TENÍA QUE CORRER

SOLO SABÍA QUE TENÍA QUE CORRER

Lola Fresneda (1Batx.A)

Esta es la historia del peor momento de mi vida.

Un día antes de la tragedia, estaba en mi casa con mi hermano, jugábamos al escondite entre las flores Ochna que habían empezado a florecer en todo el pueblo, mientras nuestra abuela preparaba la comida junto a nuestra madre. Estaban preparando Bun Cha, que son fideos con carne y es mi plato favorito, este día estaba muy contenta. Mi padre ausente, me habían dicho que se había ido a luchar contra unos invasores que venían del otro lado del océano, pero yo no acababa de entender lo que esto significaba aunque sabía que no era nada bueno.

Cuando llegó la noche el caos estalló, se empezaron a oír explosiones en la lejanía y mi madre y mi abuela se pusieron muy nerviosas. Angustiadas nos dijeron a mi hermano y a mí que cogiéramos lo indispensable y esperáramos delante de la puerta de casa. Una vez estuvimos todos en la calle, empezamos a caminar rápido para salir del pueblo: todo el mundo gritaba y corría de un lado a otro. De repente, unos aviones comenzaron a sobrevolar las calles y empezaron a tirar bombas indiscriminadamente. En ese mismo momento, todo lo que llevábamos encima: bolsas, una mochila, un peluche lo tiramos al suelo; y mi madre vociferó que corriéramos lo más rápido posible para salir de aquel infierno. Cogí a mi hermano de la mano y empecé a correr, cuando llevábamos ya unos metros me giré para asegurarme de que mi madre y mi abuela me seguían; y es cuando ví a mi madre sujetar a mi abuela por debajo de la cintura para ayudarla a caminar más rápido. Mi abuela no estaba capacitada para correr como nosotros lo hacíamos, esos años ya le habían quedado atrás. Entonces comencé a caminar hacia ellas para socorrerlas, pero una bomba impactó en el edificio de delante de mí y se desplomó mi familia. Todo se nubló de polvo, mis oídos pitaban y mi hermano gritaba y estiraba de mi mano para ir a ver a mi madre y mi abuela que yacían inertes debajo de esos montones de piedras. No podíamos hacer nada, tenía un nudo en la garganta, sin embargo, supe lo que tenía que hacer: agarré bien fuerte a mi hermano pequeño que lloraba y gritaba y corrí, corrí muchísimo, corrí sin parar, sin mirar atrás, las lágrimas quemaban mis mejillas mientras corría y corría cada vez más rápido. Junto a mí, también corrían mis amigos de toda la vida con igual desesperación. Una vez salimos del pueblo, seguimos corriendo, creo que había unos soldados que nos estaban intentando ayudar pero no me di ni cuenta, lo que sí que ví fueron las flores Ochna que se habían quemado a causa del napalm, la vida que había empezado a surgir de esta tierra había perecido en segundos. En este momento estaba corriendo por mi vida, por la de mi hermano, por tristeza, por rabia, por todo.

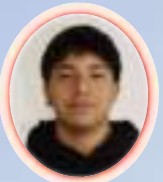
Ángel Montero Martín

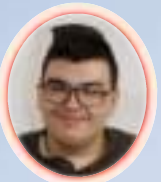
Antonio Vallès Montolio

Aram Nazaryan

Franco Torres Vegas

Gabriel Musoiu

Isabella Ingegneri

Iván Lajusticia Mena

Jia Yi Xia

Jimena Felices García

Joel Martínez Piñeiro

Jordi Rojas Fernández

Lucía Calleja González

M. Alejandra Taborda

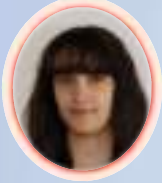
Mama Touré

María Díaz Luna

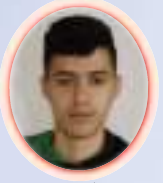
Marouane El Bhiri

Marta Bonilla Delgado

Mohamad Yassin Wazaezi

Mohamed Chib

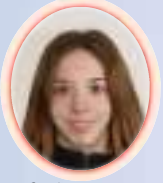
Noelia Bernal Bonifacio

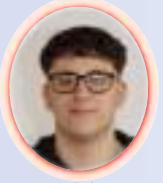
Oscar Northway

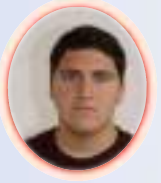
Oscar Funes Angulo

Paula Enrich Cambronero

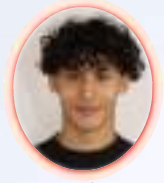
Samuel Antón jedá

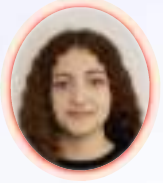
Tigran Asilbekyan

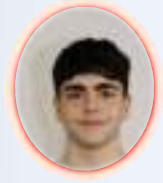
Alejandro Gómez Maicas

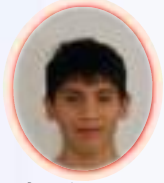
Ali Redovani Yuste

Angelina Hakobyan

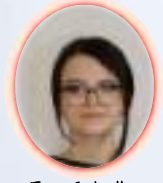
Christian Sánchez Gómez

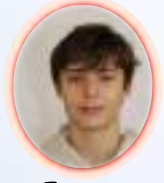
Daniel Carchi Angumba

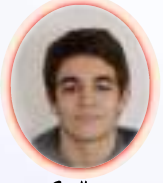
David Sabaté González

Eva Cabellos Sheleg

Francesc Fresneda Rafols

Guillem Fernández

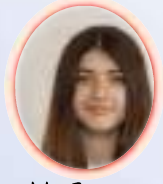
Fernando Llorente Filsofia

David Ferrando batx

Estela Alonso educacio fisica

Júlia Serrano Giron

Kelly Marín Gutiérrez

Laia Domingo Flos

Sònia Torres socials

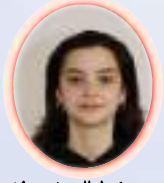
Marc Aragüés Llati

Montserrat Vila angles

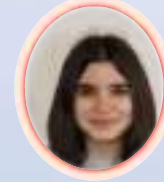
Max Übeda Villanueva

Meritxell López Asmat

Nika Shtefan

Ylenia Vilella Lauado

4º ESO Curr

INSTITUT DOLORS ALEU

2022-2023

MDolors Perramon
directora

María F. Marín
secretaria

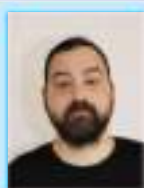
Isabel Renter
orientadora
Pedag

Genoveva Azcón

Joan Aliart
tutor 4A

Ramón Mozo
tutor 4B

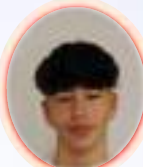
Antonia Ruiz
tutora 4C

Neus Pérez

Ais Bastil
Ghanmat

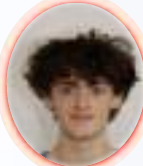
Arnau Llobet
Fernández

Cèlia Barriuso
Gasulla

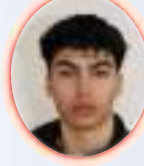
Ais Saltos
Alvarez

Eric Álvarez
Molleda

Erik Ordeix
Viu

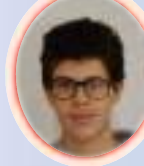
Abdallah
Laaguidi Malla

Ainhoa Brito
Silva

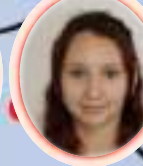
Alejandro
Malabrigo

Amin Bastil
Ghanmat

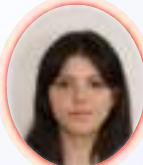
Ariadna
Narváez

Aroa Prats
Millán

Isabel
Rodríguez

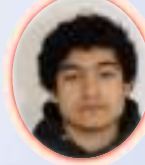
Isaura Raba
Ricart

J.M. Baldelomar
Salazar

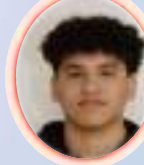
Daniel López
Asmat

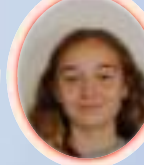
Daniel Osorio
Mora

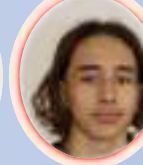
Danna Quiroga
Meza

Deivid Josue
Romero Hidalgo

Elena Barriuso
Gasulla

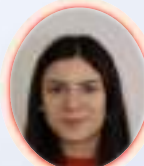
Elias El Farissi

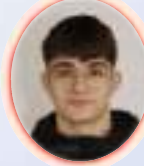
Ana Gómez
López

Maria Orihuela

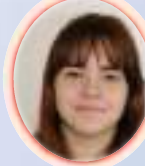
Marina Del Rio

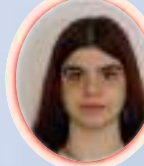
Eric Fernández
Sacasas

Hengzhi Wu

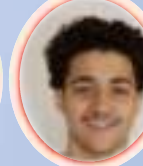
Irene Baldo
Girona

Irene Nos
Andreu

Ivonne Agurto
Gastañudi

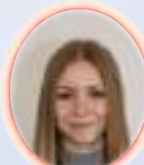
J.Carlos
Rodríguez

Paloma
Amascena

Piter Torres
León

Rocío
Domínguez

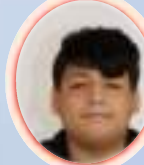
Jana Eguez
Chavez

Jing Jing Wu

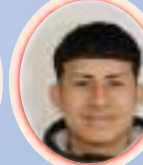
Jonás Montaña
Sagardia

José Alejandro
Díaz

Laia Farano
Álvarez

Lesybert
Leandro

Maria Jesus
Niebles

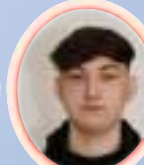
Martí Graus
Pérez

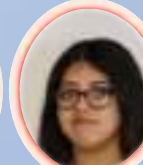
Rocío Duarte
Rojas

Sara Wang

Sorin Tóncu

Valeria
Valderrama

Adrià Melendez
2º batx pro

Angela Peris
tutora batx
pro

Anna Duesa
coordinadora
pedagògica

David Ferrando
batx

MDolors
Perramon
directora

Marc Aragüés
Llatí

Maricarmen
Villa mates

Montserrat
Pacet mates
batx

Montserrat
Vila angles

Sònia Torres
socials

Fernando
Lorente
Filosofia

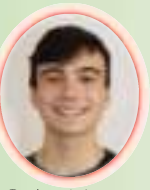
Jordi Millán 2
batx

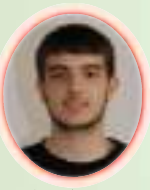
Alvaro William
Ruiz Hi

Daniel
Alexander

Didac Lloret
Martínez

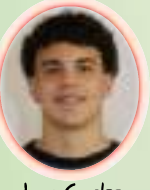
Eric Luque
Luque

Ishak Felfoul
Zemouri

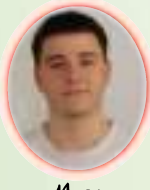
Joel García
Cánovas

Juan Carlos
Gallardo

Lidia Rubio
Polo

Marc
Fumanal Ferrera

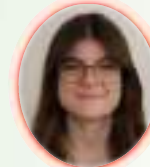
Jia le Xia

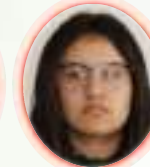
Nestor Castillo
Puerta

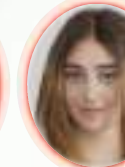
Nuria Relancio
Ardanuy

Ainhoa Muñoz
Menino

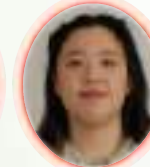
Aitana Bravo
Jaramillo

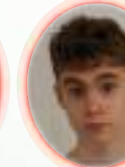
Alba Lozano
Amigó

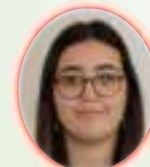
Hashly Anahy
Rosa Henríquez

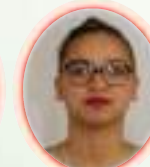
Jing Jing Zhang

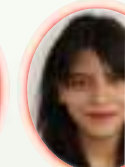
Joel Hierro
Prieto

Lucía Núñez
Alarcón

Mel Ramos de
la Cruz

Milena Valera
Suárez V

2n Batx

Curs 2022

Human

Científic

INSTITUT DOLORS ALEU

allerat
2-2023

Jose Lloret
cap d'estudis

Juan Carlos
Gutiérrez
castella 2batx

Mª José
Fernández
tutora 2batx

Mireia
Picapedra

María
Fuensanta
secretaria

Roser Juaneda
catala

Denis Mercado
Suarez

Emilio Elián Villa
Espinoza

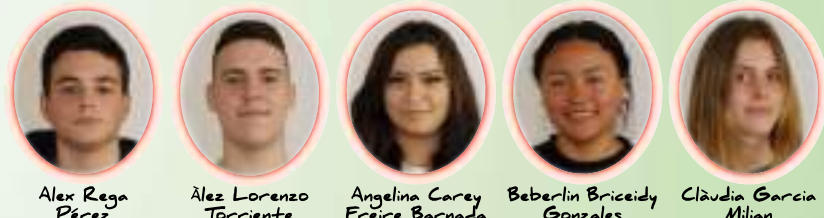
Kawtar El
Moussaoui

Lucía Gallardo
Montserrat

Mun Jin Benjami
Yoon Mardones

Sara Sbahi
Hernández

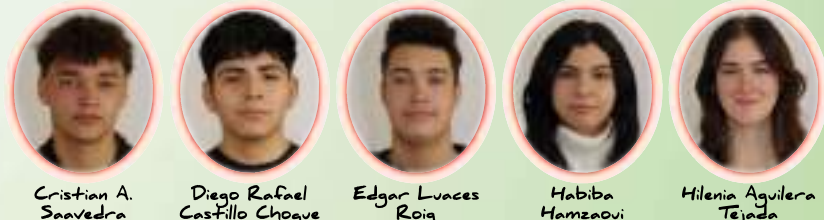
Alex Rega
Pérez

Àlex Lorenzo
Torriente

Angelina Carey
Freire Barnada

Beberlin Briceidy
Gonzales

Clàudia Garcia
Milian

Cristian A.
Saavedra

Diego Rafael
Castillo Choque

Edgar Luaces
Roig

Habiba
Hamzaoui

Hilenia Aguilera
Tejeda

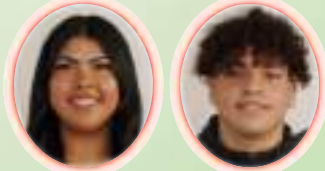
Jordi Gómez
García

Justin Poveda
Arbelaez

Moussa Chini

Patrick
Alejandro

Valery Toro
Sánchez

Vania Loreto
Frias Ibañeta

Wael Zerrouk
El Kasri

istic

AFA
INSTITUT
DOLORS ALEU

Pro

Lucía Díaz (2C)Fresneda

1er cicle ES

THE NATURE OF THE WORLD

THE NATURE OF THE WORLD

Animals are very beautiful
but don't respect them.
The animal world is wonderful
and I love it.

The weather is very strange
but so is the world.
Temperatures usually changes,
One day is hot and the other cold.

We need to take care of nature
It's important to us.
I hope all this gets better
for our good and our future.

Sara Wang (4C)(1Batx.A)

2on cicle ES

WINDOWS OF THE SOUL

WINDOWS OF THE SOUL

Dreams are the windows to our hearts, the doors to
our deepest desires.

A place where my imagination takes flight, and
my soul dances in the moonlight.

Is a place without bounds, without any fears.

A place where I can escape my tears, a place where
my soul can roam free,
a place where I can be who I want to be.

I can be a hero saving the day,

or a traveler meandering without fate. I can dance
with fairies and smurfs,

or be in Hawaii where everyone plays and surfs.

Dreams are the canvases of our mind, where we
paint our imaginary scenes. They come to us in
the still of night, being the beacon in our darkest
night.

BLUE SUMMERS

BLUE SUMMERS

Adrián del Águila 1rBAT A

Summer mornings in Tossa de Mar
A view that could take you far
The sound of seagulls fills the air
As you wake up without a care

The majestic castle stands so tall
A view that could impact us all
The sound of waves crashing on the shore
A melody that you can't ignore

The sun is shining bright and clear
A day full of possibilities, no fear
The beach is waiting for you
To swim, to surf, to enjoy the view

This place is magical, no doubt
A paradise that you can't live without
Tossa de Mar, a diamond in the sea
A place that makes you feel so free

So wake up early, enjoy the day
And let this beauty take your breath away
A summer morning in Tossa de Mar
Is a memory that will take you far.

Drac elaborat pels alumnes de 1er d'ESO

Drac elaborat per 1 ESO

DO YOU STILL LOVE ME?

DO YOU STILL LOVE ME?

Anna Seoane (2C)

I don't know if you've ever asked how a mobile phone feels like, because people think that machines don't have feelings, but I'm an exception.

Hi, I'm an iPhone XS. My model's number is: NQK43LL/A. And my owner is Allison Smith, a teen that is 14 years old. She bought me in 2019 in an Apple Store. I have a lot of experience with my family. usually I'm tired because Allison always uses me and I'm a little bit old.

My worst experience in my existence was one day, 25th of October to be exact. In the afternoon, Allison left me alone in class and I was very scared! At this moment my system started to ask a lot of questions: Why does my owner leave me in class? Am I going to run out of battery? Am I going to turn off? Am I going to see her again? How many hours will I be alone? Is Siri going to keep me company all the time? Is she going to buy another phone and replace me? That day I had a very bad time, but in the morning I saw her again, thank goodness.

But those days I started to fail, and I'll tell you why. Suddenly I fell in to the floor, my phone's screen broke and I got hurt a lot. But this wasn't the worst part. Allison's parents decided to buy a new iPhone to her. This is exactly what they did. Yesterday they went to an Apple Store and she bought an iPhone 13. When she took it out of the box, she put me in it. Now I'm about to die because I have 2% of battery. So I say farewell to this world.

Goodbye.

iPhone XS

SANT JORDI

SANT JORDI

Once upon a time, in a town very far away... I was in my castle when suddenly I heard a very strange noise. It was a dragon. Everyone in the town was scared. My father, the king, decided that every day he would send a citizen to the dragon so that the dragon could eat. But one day I was chosen. I didn't want to go but I also accepted because it wasn't right that I, being the princess, had more rights than the others. So the next day, I was going to go to the dragon, but my father didn't want me to, so he locked me in my room. Luckily I managed to escape and decided to take the knight's armor and go unnoticed to the dragon's cave. I was going to fight the dragon not only for myself but also for my people. I was nervous at the time. I didn't know if the king had already woken up and noticed my absence. Once I arrived, the dragon was sleeping. I approached slowly. It was bigger than I expected. I approached slowly. My hands were shaking at the time. I was pointing my sword at his head when I suddenly felt the ground shake. I realized that he was getting up. It was now or never. I ran and plunged the sword into his heart. The dragon fell to the ground. I made it. I went to the town and gave the news to the population: that I had killed the dragon. And they all cheered for me. They began to say that the knight had saved the princess and the people. I was shocked. They asked me: "What is your name?" and at the moment of confusion I told them: "my name is Jordi"

Meritxell López (4B)

Inés Muñoz 1rBAT A

HORROR STORIES BEFORE BED

The night was dark and silent, Marina walked alone through the deserted streets of the city. She had spent a tiring day at the office and she needed some time to herself to take her mind off of her.

But as she made her way through the streets, something began to feel off. There was no one around her, but she felt that someone was watching her. A feeling of fear washed over her and she began to walk faster. But no matter how hard she tried to hurry, it always seemed like something or someone was right behind her, breathing down the back of her neck.

Finally, she reached her apartment and ran inside, closing the door behind her. But even inside her house, she couldn't shake that feeling of fear. She could feel the presence of something malevolent lurking around every corner, watching her in the dark.

Desperate for some quiet, she sat down on her couch and turned the television on. But even the sound of the television couldn't drown out the sound of her own heartbeat, which seemed to echo throughout the room. And then, she saw something on the screen that made her heart stop in her chest. It was a blurry image of a man, standing on the street just outside her apartment. She could feel her eyes on his, even through the television screen. She ran to the window to see if the man was still there, but the street was empty. That didn't matter to her, she knew that someone was watching her, someone who wanted to hurt her. Terrified, she crawled to her bed and huddled under the

covers, trying to push away the feeling of fear that had haunted her all day.

Marina felt more and more trapped and scared. She had closed all the doors and windows, but even so, she continued to feel a strange presence in her home. Suddenly, she heard a noise coming from the hallway. She kept completely still, trying to listen for any hint of what it might be. But there was no doubt that something or someone was out there. It was then that he heard an ominous whisper just behind her. She turned quickly to see a dark, menacing figure standing next to her. Her heart was pounding as she clung to the last drop of courage she had left. The figure approached her slowly, and the girl could feel her cold breath on her neck. Finally, the figure leaned into her and whispered in her ear: "I have you now. I always have."

Marina screamed, but no one heard her. She had been haunted by something inhuman in her own home for so long, and now it had completely taken over her.

The girl tried to run away, but the figure grabbed her arm. She turned to face her assailant, but when she did, she realized

there was nothing there. Suddenly, she felt an invisible force squeezing at her throat, and she gasped as she struggled to breathe. The girl never found an explanation for what happened to her that night in her own house, but the feeling of being watched and persecuted never returned. Since then, she avoided stress and she made sure she was never home alone again.

The two friends fell silent after the first finished telling the horror story. A chill ran down their spines as they imagined the image of the figure in the story.

Suddenly, they heard a strange noise in the hallway. The two friends stood still, listening carefully as the noise got closer and closer to the door of the room. The door was flung open, revealing a tall, creepy man dressed in black. The friends screamed in terror and hid under the covers, but the man slowly approached them, smiling sinisterly. Just when it seemed all was lost, the boy's father entered the room, turning on the light and making the man disappear in an instant. It turned out that he was just a friend of the father who was playing a sick joke.

Drac elaborat per 1 ESO

Despite the relief, the two friends would never forget the horror story they had shared that night and made sure not to tell scary stories before bed again.

PUNT DE LLIBRE

La Carpe saute....

Daniela Usieto (2n ESO)

Ces derniers instants

2n cicle d'ES

María Díaz (4rt ESO)

Ces derniers instants
Tu m'as donné de l'amour,
tu m'as donné la force
quand je ne n'avais pas,
quand j'en avais besoin.

Mais tu ne m'as jamais dit
que tu n'étais pas bien,
que la flamme à l'intérieur de toi
ça s'estompait petit à petit.

Ces derniers jours
tu n'étais plus toi-même
ces derniers jours,
je t'avais déjà perdu.

Ces moments que nous avons passés

ils sont au fond de ma mémoire,
ce sont ceux que je n'oublierai jamais;
ceux qui me rendent forte.

Chaque seconde qui passe
je me rends compte de mon erreur,
je ne savais pas comment t'apprécier
je n'ai pas su t'apprécier
et maintenant que tu n'es plus là
tu me manques tout le temps.

Je ne te l'ai jamais dit
je ne savais pas comment le faire
je te t'écrits maintenant
à ce moment précis,
je t'aime plus que n'importe qui
ne l'oublie jamais.

Une petite note de musique

Batxillerat

Karen Torres (1r batxillerat)

Une petite note de musique
saute et danse sur son rythme
semble voler à travers le pentagramme
formant les plus belles mélodies.

se fatigue parfois et fait une pause,
laisse le silence faire son apparition
se repose un moment et retourne à l'action.
D'autres notes sont trouvées en cours de route,
forment des groupes de deux, de trois et même
de quatre.

Certaines restent, d'autres s'en vont.
Et même si cela semble triste,

il continuera à se souvenir des bons moments,
et essaiera d'oublier ceux qu'il n'a pas tellement
aimés.

ainsi que cette note,
nous devons apprendre,

apprendre à lâcher prise, à aimer et à oublier,
même si cela vous coûte, nous ne devrions pas
souffrir,
que la vie est longue pour être toujours aigri,
alors si tu n'en peux plus, attends un peu,
ce soldat fatigué n'aide pas le bataillon
il vaut mieux s'arrêter et revenir mieux

TREBALL GLOBALITZAT

2 D'ESO

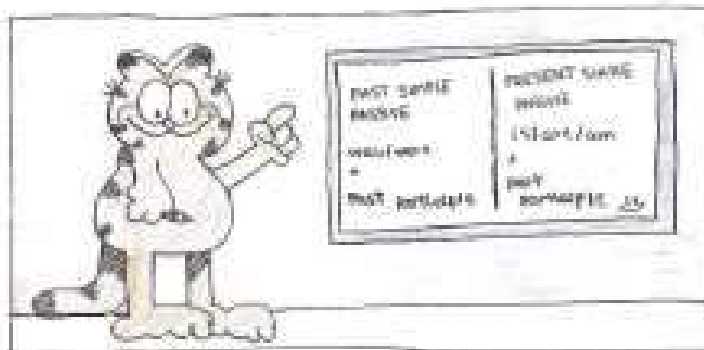
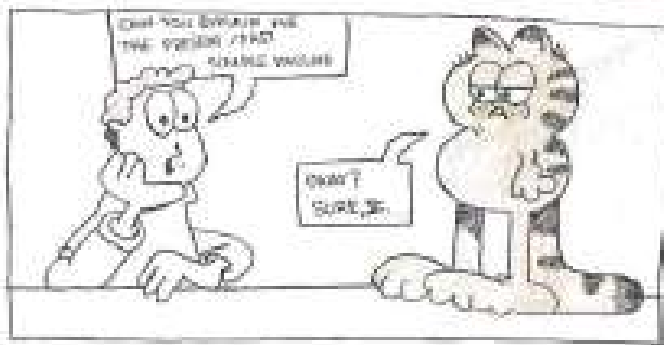
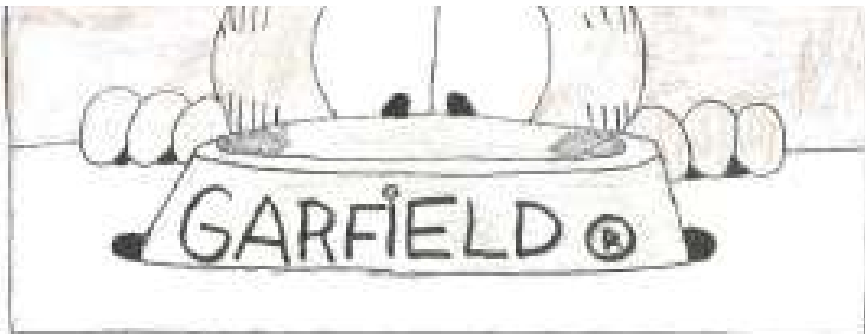

En aquest segon trimestre hem construït les maquetes d'una sèrie d'edificis medievals emblemàtics com poden ser la Llotja de la Seda de València, la Torre de Pisa o Sant Climent de Taüll. Hem après a fer ús de l'escala i també com és aquesta arquitectura, els seus materials, els tipus d'arcs que feien servir i la seva decoració.

Ha estat molt gratificant poder-los construir.

COMIC GARFIELD

GARFIELD ©

Eva Cabellos (4B)

VISITA AL MUSEU DE LES AIGUES

2 d'ESO

En aquest segon trimestre hem construït les maquetes d'una sèrie d'edificis medievals emblemàtics com poden ser la Llotja de la Seda de València, la Torre de Pisa o Sant Climent de Taüll.

Hem après a fer ús de l'escala i també com és aquesta arquitectura, els seus materials, els tipus d'arcs que feien servir i la seva decoració.

Ha estat molt gratificant poder-los construir.

CONCURS FOTOGRAFIA

**Aquest curs hem
reprès el concurs
de fotografia
matemàtica al nostre
institut Dolors
Aleu.**

**hem rebut unes
quantes fotografies
de diferents nivells
de l'ESO.**

**Els membres del
Departament de
Matemàtiques
hem fet de jurat
i hem escollit la
guanyadora:**

GUANYADORA

Art i angles" de Nayan Ramos Ponce (3r d'ESO).

 INSTITUT
DOLORS
ALEU